



ת"פ 236/08/13 - מדינת ישראל נגד ע ז

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 236-08-13 מדינת ישראל נ' ז
בפני כב' השופטת דבורה עטר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע ז

הנאשמים

הכרעת דין ראשית דבר

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפת חסר ישע, לפי סעיף 368ב (ב) סיפא לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

2. ר.ס. ילידת 1976 (להלן: "**ר.ס.**") סובלת מפגור שכלי, אינה מתקשרת ואינה יכולה לדאוג לצרכי מחיתה ושלומה באופן עצמאי. ר.ס. מתגוררת במעון לחוסים בעלי פיגור שכלי "ב" (להלן: "**המעון**").

בעת הרלוונטית לכתב האישום עבד הנאשם במעון והיה אחראי מכוח תפקידו על הטיפול בצרכי מחייתם ושלומם של החוסים וביניהם ר.ס.

3. על פי האישום הראשון מיוחס לנאשם כי ביום 21.7.13 במעון, אחז במגבת והיכה באמצעותה את ר.ס. פעמים רבות, בפניה ובצווארה.

בהמשך זחלה ר.ס. והגישה לנאשם מפתחות. הלה משך את ידה והיכה באגרופו בעורפה.

הנאשם חדל ממעשיו רק לנוכח הערותיה של מטפלת שנכחה במקום.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם לר.ס. חתך שטחי בגבה השמאלית והיא נזקקה לטיפול רפואי של חיטוי והדבקה.



4. על פי האישום השני מיוחס לנאשם כי כשלושה חודשים עובר ליום 25.7.13, במעון, בנוכחות מטפלת אחרת, היכה את ר.ס. בפניה, מספר פעמים, בתגובה לכך שהשתוללה וכתוצאה מכך דיממה מאפה.

5. הנאשם כפר במיוחס לו. לטענתו, לא היה אחראי על הטיפול בר.ס. אלא רק על החוסים הגברים במעון. עוד לטענתו, לא קמה האפשרות כי ר.ס. תשתולל, כנטען באישום השני, שכן במהלך החודשים מרץ ועד ליוני, היתה ישובה בכיסא ההגנה הייעודי (להלן: "הכיסא"), כשהיא חגורה, החל מהשעה 06:30 ועד השעה 21:30.

ראיות התביעה

עדוּתה של גב' ע א (להלן: "ע")

6. ע העידה מטעם המאשימה אודות נסיבות האישום הראשון. היא סיפרה כי החלה את עבודתה כמטפלת במעון, ביום 16.6.13 ובעת הרלוונטית לאישום הראשון, נחשבה עדיין למתלמדת ועבדה במחיצת הנאשם, בדירה בה מתגוררת ר.ס. (להלן: "הדירה")

ע תיארה כי ר.ס. אינה מתקשרת עם הסביבה ואולם מבינה את הנאמר לה. כמו כן ציינה כי ר.ס. אינה מוגבלת מבחינה פיסית ונהגה לשוטט ברחבי הדירה, בחוסר מנוח בניסיון ליטול ל חפצים, על מנת לשחק בהם או לשבור אותם. עוד לדברי ע, ר.ס. הפריעה לה ולנאשם במלאכת קיפול הכביסה ועל כן חגרו אותה בכיסא. בהמשך הגיעה לדירה אחראית המשמרת ל (להלן: "ל") והורתה להם להקים את ר.ס. מהכיסא. בסמוך לכך הצטרפה אליהם גם מטפלת נוספת בשם ס (להלן: "ס").

ע הוסיפה ותיארה כי הנאשם טיפל באחד החוסים ור.ס. השתוללה. ס קמה ממקומה וסחבה את ר.ס. לעבר חדר האמבטיה. בחלוף מספר דקות שבה ס למקומה ולאחריה הגיעה ר.ס. והתיישבה על כיסא כשהיא באפסת כוחות.

את שארע לאחר מכן תיארה ע כדלקמן:

".... אחרי 2-3 דקות, ר.ס. קמה ולא שמתי לב לאן היא הלכה כי הייתי דרוכה לראות איך ס מתנהגת, כי היא עוררה אצלי את החשד דווקא בגלל הסחיבה שהיא סחבה אותה לאמבטיה והנעילה שלה שם. אני לא יודעת מה היא עשתה שם. זהו, ר.ס. קמה וס ואני ישבנו. היא לא שוחחה איתי או משהו כזה והמשיכה עם הפלאפון שלה. אני יושבת בזווית שאני יכולה לראות את המיטה בחדר - שזה לא החדר של ר.ס., אלא אזור הבנים. ואז, אני רואה אותה מגינה על הפנים שלה ומסתובבת מצד לצד ואני רואה מגבת מתנופפת והיא מגינה על הפרצוף שלה. חשבתי שאחד הדיירים מציק לה או משהו והסתכלתי, כשאני עדיין יושבת, וראיתי שזה הנאשם. ואז, ישבתי רועדת ולא ידעתי מה לעשות והוא



הפסיק וראיתי ש ר.ס. חזרה לכיסא. ר.ס. התיישבה בכיסא ואני מסתכלת עליה ואני רואה פתאום שיש לה מפתחות ביד. ואז, היא זרקה את המפתחות על הרצפה והתכופפה מהכיסא, לקחה את המפתחות וזחלה על 4 לסף הדלת - איפה שהנאשם החליף טיטולים. בקיר ליד הדלת, יש מעקה, ששם עומד חוסה ומחליפים לו טיטול והנאשם היה בסיטואציה הזו, שהוא החליף טיטול ור.ס. נכנסה ככה לחדר על ארבע, כשהיא מושיטה לו את המפתחות ואז, ראיתי שהוא סוחב אותה עם היד פנימה והיא על ארבע ופתאום, שמעתי שקט. כבר אז קמתי מהר וראיתי שהיא על ארבע והוא נותן לה אגרוף והאגרוף שלו על העורף שלה (מדגימה) ואז, צרחתי "אתה לא מתבייש" ורעדתי והוא מייד התיישב ואמר שלא עשה כלום ואמרתי לו שראיתי שאתה מרביץ לה וס אמרה שהם קשים ואני אמרתי לה שלכן אנחנו שם שלושה כדי להשגיח. ואז, אני אמרתי לה בצעקות שבגלל זה אנחנו פה, ורעדתי ולקחתי את הסיגריות שלי ויצאתי החוצה." (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 22).

ע העידה בנוסף, כי באותה העת התבקשה להחליף מאן דהוא בדירה אחרת וכששבה לדירה בחלוף כמחצית השעה עד שעה, הנאשם לא היה במקום אלא רק ס. עוד לדבריה, באותה העת לא נתנה דעתה לר.ס. ולא הבחינה בחבלות שנגרמו לה מאחר והתחבטה בדעתה כיצד לפעול בעקבות האירוע.

כן העידה ע כי יצאה מהדירה לכיוון הגינה והבחינה בנאשם השוהה במקום בחברת חלק מהחוסים. באותה העת פגשה בר, עובדת המשחקה במעון (להלן: "ר") ושיתפה אותה בלבטיה האם לספר אודות שארע ולפגוע בפרנסתו של הנאשם. זו ציינה בפניה כי ככל שהיתה עדה לנקיטת אלימות, היא מחויבת בדיווח, בלא כל לבטים.

ע פירטה כי לאחר השיחה עם ר פנתה לעובדת הסוציאלית וסיפרה לה בבכי את שארע, בנוכחות שתי עובדות נוספות. העובדת הסוציאלית העלתה את הדברים על הכתב ופנתה למנהלת המעון ר (להלן: "ר"), אשר זימנה אותה לישיבה שם נכחו גם גורמים נוספים וביניהם הפסיכיאטר וסגנית מנהלת המעון. עוד לדברי ע סיפרה לר את שארע ועמדה על אמיתות גרסתה. זו התלוותה אליה לדירה והורתה להפשיט את ר.ס. ולבדוק את גופה. באותה העת הבחינו כי זולג לר.ס. דם מהגבה. כן ציינה ע כי בהמשך הבחינה בסימנים אדומים מסביב לצווארה של ר.ס. ושכמותיה ותיעדה זאת באמצעות המצלמה בטלפון הנייד שלה (להלן: "הסימנים" ולהלן: "הצילום").

ע עומתה עם טענת הנאשם כי לא הניף את המגבת אלא אך ניסה להוציאה מידיה של ר.ס. וכן עם טענתו כי לא יכלה להבחין במתרחש מאחר והיתה מרוחקת ממנו וציינה כדלקמן: "ת. יש לי לומר על זה שראיתי את ר.ס. יושבת על המיטה ומגינה על עצמה עם הידיים שלה. ראיתי במו עיניי ואת המגבת מצליפה בה ואני לא ידעתי מה לעשות והמשכתי לשבת. הייתי חדשה שם ולא ידעתי מה לעשות. איך להגיב. הגבתי כשראיתי יותר גרוע מזה, אז הגבתי וכן יכולתי לראות. הייתי בזווית כזאת שמהספה אפשר לראות כל מה שקורה בחדר, באיזור המיטה הזאת." (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 17).

7. במהלך החקירה הנגדית עמדה ע על גרסתה כי הבחינה בנאשם כשהוא מנופף במגבת ומצליף באמצעותה בר.ס. באמצעותה, בעוד זו מנסה לגונן על פניה באמצעות ידיה.



כמו כן עמדה ע על גרסתה כי הבחינה בסימנים, הגם שנטען בפניה כי איש מלבדה לא הבחין בהם. עוד לדבריה, לאחר שהראתה לשוטרים את הצילום, מחקה אותו מהטלפון הנייד שלה על פי הוראתם. בהמשך טענה ע כי מחקה את הצילום על דעת עצמה, על מנת לחסוך מילדיה את המראה הקשה.

ע עמדה על גרסתה כי ראתה את הנאשם מכה את ר.ס. בצווארה, גם משעומתה עם גרסתאותיה במשטרה כדלקמן:

"ש. אני אומר לך שאת משקרת כי את בעדותך במשטרה מיום 30.7.2012 שנגבתה בשורה 18:00, "יותר נכון אני ראיתי את תנועת היד המאוגרפת שלו התרוממה מעל הראש שלה, לא ראיתי את המכה עצמה, זה מה שראיתי" מה יותר נכון שראית אותו נותן לה אגרוף או מה שאמרת במשטרה, איפה שיקרת ?

ת. אני לא משקרת, אל תקרא לי שקרנית כי אין לי סיבה לשקר.

ש. מה שאמרת במשטרה הוא נכון?

ת. אני כבר מבולבלת מכל הנושא הזה. אתה יודע מה מה שכתוב שם הוא האמת..

ש. כי בעדות הראשונה אמרת שהוא נותן לה אגרוף בפנים ובעדות השנייה בצוואר ובעורף?

ת. אני לא אמרתי אגרוף, יש שם שגיאות ודברים שאני בכלל לא אמרתי. אני ראיתי את עדל נותן מכות במיליון אחוז, נותן לה מכה על הזה (מדגימה על הצוואר), וראיתי אותו מצליף בה ומגבת מתנופפת. בשתי הגרסאות שלי אני אומרת אמת. זה לא גרסה זה דיבור, התבטאות. הגרסה העקרונית. היא ישנה." (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 12).

ע עמדה על גרסתה גם משעומתה עם עדותה הסותרת של ס, כדלקמן:

"ש. ס שאת הזכרת את השם שלה, טוענת שהיא ראתה את עדל מחזיק במגבת מצד אחד, את ר.ס. מחזיקה במגבת מצד שני והמגבת מתנדנדת ביניהם והיא אומרת שהיא לא ראתה הצלפה, מה דעתך על הגרסה של ס שסותרת את גרסתך?

ת. אני לא יודעת מה ס ראתה ואני יודעת מה אני ראיתי, ס הייתה עסוקה עם הטלפון שלה. זהו. מה שאני ראיתי, ראיתי ומה שהיא אומרת זו גרסתה." (עמ' 15 לפרוטוקול ש' 21).

ע הבהירה את דבריה בהודעתה במשטרה מיום 30.7.2013 שראתה אך את ידו של הנאשם מתרוממת מעל ראשה של ר.ס. ולא הבחינה במכה עצמה, כדלקמן:

"התכוונתי שלא ראיתי את המכה של הדם. את היד ראיתי. הדגמתי שראיתי את האגרוף שלו על העורף



שלה כאן, אבל את המכה - את הדם לא ראיתי. (עמ' 19 לפרוטוקול ש' 13).

עוד לדברי ע, ההודעה אינה משקפת את כלל הנאמר מפיה לאשורו. כן לדבריה, אמנם החוקרת קראה בפניה את תוכן ההודעה, במהלך גבייתה ואולם מחמת סערת הרגשות בה היתה שרויה לא שמה ליבה לכך ולא עמדה על עריכת תיקונים.

ע אישרה כי בדרכה הביתה, בהסעה, סיפרה לעובדים האחרים את שארע על מנת שיחששו מפניה בציינה:

"כן ואני אסביר למה. כשאני עליתי באותו ערב להסעה, כולם התחילו... אני ישבתי ליד הנהג וכולם התחילו להתנכל לי ולקלל אותי ברוסית, בערבית בגלל המקרה הזה ואני מבינה קצת רוסית וערבית ואז, שתקתי, שתקתי ובסוף, התפרצתי וגם הראיתי להם את התמונה שצילמתי וגם אמרתי להם שאם אתם מדברים ככה - אז, עכשיו תפחדו ממני, כי אני אהיה שטינקרית של המעון. למחרת, המנהלת הרחיקה אותי לבית חולים לשמור על חולים. הייתי שם יום כן ויום לא, כדי שלא יתנכלו לי, כי בבוקר הייתי אצל העובדת הסוציאלית והתלוננתי שמתנכלים לי בהסעה ומקללים אותי ואחרי כמה זמן, שמעתי שהמנהלת עשתה ישיבה ואמרה להם שכל הכבוד לי שהעזתי ואני חדשה והיא לא מרשה לאף אחד לקלל אותי או להתייחס אלי בצורה כזו. זה מה ששמעתי מר המנהלת בעצמה, ולא הייתי בישיבה הזו." (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 13).

ע שללה היכרות אישית עם מ מ ס טוב (להלן: "מ"), שהעידה מטעם התביעה באשר לאישום השני. לדבריה, ידוע לה כי המדובר באישה ממוצא אתיופי ואולם מעודה לא עבדה במחיצתה, לא סיפרה לה אודות האירוע ומעודה לא קיימה עימה כל קשר טלפוני.

עדותה של גב' י ק (להלן: "י")

8. י העידה כי משמשת כאחות במעון ובעת הרלוונטית נקראה על ידי ר כחלק מהצוות הרפואי לבדוק את ר.ס. י פירטה כי הפשיטו את ר.ס. על מנת לוודא כי אינה חבולה בגופה ולא הבחינה בסימנים כאמור. עוד לדבריה, הבחינה בפציעה טרייה, חתך קטן או שריטה מעל הגבה והעניקה לה טיפול רפואי.

י אישרה כי ע טענה בפניהם שהנאשם וס היכו את ר.ס.

י פירטה בנוסף כי ר.ס. צריכה להיות תחת השגחה מתמדת, שכן עלולה לסכן את עצמה ולהיפצע ואף נדרשת לשבת בכיסא.

עדותה של גב' ל א (להלן: "ל")



9. ל העידה כי בעת הרלוונטית שימשה כעובדת סוציאלית במעון ונטלה חלק בשיבת צוות. ע נכנסה לחדר בסערה וסיפרה להם את שארע כדלקמן:

"היא היתה מאוד נסערת ואמרה שהיא חייבת לספר לנו. היא התלבטה הרבה זמן, אבל רוצה לספר. היא סיפרה שהם עבדו בדירה מס' 6 ובאותו יום, ר.ס. - אחת הדיירות היתה מאוד נסערת, היא היתה קשורה לכיסא הגנה וכאשר האחראית משמרת ביקשה לשחרר אותה מהכיסא, והיה התחילה להשתולל. היא ראתה את ס, המטפלת השנייה שלדבריה הכניסה אותה לשירותים ונעלה את הדלת - כאשר יצאו מהשירותים, לדבריה ר.ס. נראתה מטושטשת והם הלכו לחדר, היא שמעה צעקות ובכי ואז, לדבריה, ראתה את המטפל ע מצליף בר.ס. עם מגבת ואמרה לו "למה אתה עושה את זה? אתה לא מתבייש?" והוא אמר "אני לא הרבצתי לה, אני רק משכתי לה את המגבת מהיד" והיא אמרה לו שלא, ושהיא ראתה במו ענייה והוא חזר על כך שהוא רק משך את המגבת מידיה." (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 24).

ל העידה בנוסף כי באותו היום נטלה חלק בשיחת בירור שערכה המנהלת עם הנאשם, ותיעדה אותה כמפורט בת/8.

את מהלך השיחה תיארה ל כלהלן:

"שאלנו אותו מה קרה עם ר.ס.. לדבריו, ר.ס. לקחה בגדים מלוכלים מסל הכביסה ואז, הוא משך לה את המגבת מהיד כי רצה להחזירה לסל הכביסה. שאלנו אם הוא עשה את זה בכוח והוא אמר שהיא לא רצתה לתת לו והוא משך בכוח את המגבת. שאלנו אם הוא הרביץ לר.ס. והוא אמר שלא. שאלנו אותו אם הוא יודע ממה הסימן בגבה של ר.ס., כי היה לה סימן של חתך, והוא אמר שהוא לא יודע מזה." (עמ' 28 לפרוטוקול ש' 17).

כמו כן תיארה ל: "ע אמרה שר.ס. לקחה לע מפתחות שהיו אצלו בכיס ולדבריה, הוא התעצבן והכניס אותה לחדר ולקח לה את המפתחות בכוח. כששאלנו את ע, למיטב זכרוני, הוא לא זכר והכחיש את העניין עם המפתח." (עמ' 29 לפרוטוקול ש' 1).

עוד ציינה ל כי ע שיתפה אותם בהתנכלויות שחוותה בהסעה, בעת שהמטפלות כינו אותה בכינויי גנאי וטענו בפניה כי היא מלשינה.

10. במהלך החקירה הנגדית אישרה ל כי העלתה על הכתב את רוח הדברים שנאמרו מפי ע, בתשאול שנערך לה, נ/3 וכי ע לא טענה שהנאשם תקף את ר.ס. במכות אגרופ אלא רק באמצעות המגבת.

כמו כן אישרה ל את כי העלתה על הכתב את גרסתה של ס, במהלך השימוע שנערך לה, כמתועד בנ/4. לדבריה, ס ציינה כי לא ראתה את שארע ואולם שמעה את ע צועקת על הנאשם "למה אתה מרביץ לה" ואת



הנאשם מכחיש זאת. עוד לדבריה, הנאשם טען בפני ס כי רצה ליטול מידי ר.ס. את המגבת שאחזה.

עדוּתָה של גב' ר ר (להלן: "ר").

11. ר, מנהלת המעון, פירטה כי חוסים בו, בתנאי פנימייה, מטופלים בעלי דרגות פיגור שונות, אשר עובדי הצוות השונים, אמונים על שלומם ובכללם המטפלים, המלווים את החוסים באופן צמוד, במהלך כל שעות היממה. ר הדגישה כי טיפול בחוסה ממין נקבה, המלווה בפעולות אינטימיות, יבוצע על ידי מטפלת ממין נקבה בלבד.

ר פירטה כי ר.ס. סובלת מפיגור שכלי קשה, עם התנהגות תזזיתית, מורכבת ומאתגרת. שכן היא נטולת כל שיקול דעת, מסוכנת לעצמה ולסביבה ומחייבת השגחה מתמדת ועזרה בכלל פעולות היום יום.

ר העידה באשר לכיסא, כי פותח על מנת ליתן מענה לשמירה על ביטחונם של חלק מהחוסים ומותאם להם באופן אישי. כמו כן כי לר.ס. הותאם כיסא כאמור המשמש אותה על פי הצורך, בשעות שהותו מראש, כדי לשמור על בטחונה. בעיקר, בעת שצוות הדירה עסוק ברחיצה וההאכלה ואינו פנוי לפקח באופן מתמיד על כל אחד מהחוסים.

ר תיארה כי באחד מימי הראשון, הגיעה למשרדה העובדת הסוציאלית וציינה בפניה כי קיבלה מע דיווח אודות פגיעה בר.ס. בעקבות כך הזמינה את ע בדחיפות למשרדה ובנוכחות העובדת הסוציאלית שמעה מפיה אודות חשד לפגיעה בר.ס. מצידו של הנאשם וכן מצידה של מדריכה נוספת. לאור זאת, ניגשה באופן מידי עם הרופאה לדירה, בה שהו באותה העת הנאשם וסס. היא הבחינה כי לר.ס. פגיעה מדממת בגבה ועל כן מצאה לנכון לדאוג לצוות שיחליף את הנאשם וס ולהוציאם מהדירה. כמו כן דיווחה אודות האירוע כמתחייב, לפקיד סעד, אשר אמון על העברת החומר למשטרה.

ר ציינה כי הנאשם הכחיש שהיכה את ר.ס. אלא טען שביקש ליטול מידיה מגבת שאחזה:

"ת. הוא הכחיש ואמר שהיה קונפליקט בינו לבין הדיירת עם מגבת. ע אמרה שהיא ראתה את ע מכה את ר.ס. עם המגבת. ע אמר שר.ס. רצתה לקחת את המגבת וכל אחד מהם החזיק בצד אחר של המגבת והם רבו עליה." (עמ' 35 לפרוטוקול ש' 29).

ר העידה כי באותו המועד התקבל דיווח ממ, אשר הקים חשד לאירוע אלימות קודם מצדו של הנאשם כלפי ר.ס. עוד לדבריה, מ ציינה כי נמנעה מלדווח אודות האירוע בזמן אמת, מפאת חששה מהנאשם.

12. במהלך החקירה הנגדית אישרה ר כי ע פירטה בפניה אודות שארע עם המגבת והמפתחות. כמו כן ציינה ר כי לו היתה ע מדווחת, שראתה את הנאשם מכה באגרופיו על עורפה של ר.ס., היה הדבר



לבטח, מוצא ביטוי בתייעוד בכתב.

ר ציינה כי הנאשם מוכר לה מעבודתו במעון, כבחור שקט ורגוע המשתדל למלא עבודתו נאמנה.

באשר לכיסא העידה ר כי באופן עקרוני, ניתן אישור לעשות בו שימוש בשעות האוכל והמקלחות. כל שימוש מעבר לכך דורש אישור של האחראי או מצב סיכון קריטי.

עדותה של מ

13. מ העידה כי שימשה כמטפלת במעון, ביחד עם הנאשם והיחסים ביניהם היו שפירים.

מ תיארה כי ר.ס. היא דיירת ייחודית, שהצריכה טיפול מורכב ואת שארע בינה לבין הנאשם, בעת שעבדה במחיצתו תיארה כדלקמן:

"ר.ס. התחילה להשתולל. כמו שאמרתי, היא דיירת מאוד קשה. אז, עאדל נתן לה כאפה וירד לה דם מהאף (מדגימה מכה בפנים).

ש. מתי היה האירוע הזה?

ת. הייתי אז עובדת חדשה, כשלושה חודשים אחרי שהתחלתי לעבוד. אני אמרתי לו לא לעשות את זה אף פעם ואל תרביץ אף פעם ואם כמו שאני ראיתי אותך - יראה אותך מישוהו אחר, אתה תהיה בבעיה. אני בפרצוף שלו אמרתי לו. לא רציתי לפגוע בפרנסה שלו ולא אמרתי שום דבר. דיברתי איתו רק. אמרתי לו לא לעשות עוד פעם ככה." (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 2) מ תיארה בנוסף כי ניקתה את הדם שזלג מ.ר.ס.

מ העידה כי לאחר קרות האירוע נשוא האישום ראשון נקראה להחליף את הנאשם בעבודה בדירה. באותה העת הבחינה בנפחות על מצחה של ר.ס. ובחתך מעל הגבה. עוד לדברי מ לאחר שהתחוור לה מה ארע, סיפרה לר אודות אירוע שהתרחש לנגד עיניה שלושה חודשים קודם לכן ונקראה למנהלת על מנת לספר את גרסתה.

מ הבהירה כי לא הסכימה להתעמת מול הנאשם בצינה: **"אני לא רוצה לפגוע בו. אמרתי לך, אני לא רוצה לפגוע בו וגם שיתעצבן למה אני אמרתי ואם יהיה ויכוח - זה לא יהיה טוב." (עמ' 42 לפרוטוקול ש' 9).**

14. בחקירה הנגדית אישרה מ כי לאחר שהנאשם הוצא מהדירה, עבדה במחיצתה של ע עד תום המשמרת. לדבריה, לא שוחחו ביניהן אודות פרטי המקרה אלא אך בהקשר לשאלתה מדוע נדרשה



להחליף את הנאשם. עוד לדברי מ, לא סיפרה לע כי היתה עדה גם היא לאירוע אלימות, אלא סיפרה זאת לר, בעקבות הדיווח של ע.

מ שללה היכרות עם מאן דהוא בשם אמנון אורגד. היא עומתה עם גרסתו כי דיווחה לו שראתה את הנאשם "מחטיף סטירות (כאפות) לדיירת ר.ס. ומפיה של ר.ס. נזל דם." וציינה כי הדם ניגר מאפה של ר.ס. ולא מפיה. עוד לדבריה ראתה את הנאשם מכה את ר.ס. מכה אחת בלבד בעת שקמה ממקום מושבה והחלה להשתולל ושללה כי אמרה לחוקר אחרת.

מ הופנתה למזכר 5/ת, ממנו עלה כי חששה להתעמת עם הנאשם מפאת חששה לשלום ילדיה, שמא יפגע בהם הנאשם. בציינה: "כן, אני מפחדת שיפגע. זה לא עניינים שלי ובקיצור, לא רציתי." (עמ' 44 לפרוטוקול ש' 8)

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

15. הנאשם פירט את נסיבות האירוע נשוא האישום הראשון כדלקמן:

"ת. הייתי רשום בסידור העבודה לערב. הגעת בשעה 14:00 והייתי רשום בסידור אני ול וס. באותו רגע שנכנסנו לדירה, בא האחראית של המשמרת של הבוקר, החליפה את איליה, המטפל לעבוד בדירה 10 וביקשה מע להיכנס לדירה 6. נכנסנו כמו תמיד, החלפנו בגדים והלכנו לעבודה. היתה כביסה של הדירה וסידורנו את הכביסה, ישבנו על הספסל, שתינו משהו, ס היתה צריכה להגיע, אך איחרה באותו בוקר כי היו לה סידורים. נכנסתי להחליף טיטולים של שני דיירים בחדר האמבטיה והתחלתי להחליף. באה ר.ס. ונכנסה לחדר האמבטיה והתחילה לחטט בכביסה המלוכלכת, כביסה מלוכלכת אחרי ארוחת הצהריים והתחילה לזרוק את כל הבגדים המלוכלכים מחוץ לאמבטיה ולקחה מגבת ובאותו רגע, אני מחליף טיטול לדייר, פתאום היא ישבה על המיטה עם המגבת המלוכלכת. רציתי לקחת ממנה את המגבת, אני מושך והיא מושכת והזיזה את הראש ככה וככה (מדגים מצד לצד), משחקת. ס הגיעה באותו רגע לעבודה וישבה עם הספסל עם ע ונכנסה ע לחדר שבו החלפתי טיטול ואמרה לי "למה את מרביץ?". אמרתי "אני לא מרביץ". יצאתי מהחדר להמשיך את העבודה שלי. אחר כך, חזרתי להמשיך את החלפת הטיטולים לבחורים. באותו רגע, לא היתה ר.ס. בחדר, היתה בסלון. היא זחלה לחדר על 4 ופתאום לקחה את המפתחות והמפתחות שלי היו אצלה ביד, לקחתי את המפתחות ושמתי אותם למעלה שלא תנסה לקחת אותם.

ש. תדגים לבית המשפט איך הרמת את היד שלך?

ת. למעלה והיא היתה על 4. והמשכתי.

ש. אחר כך, הגיעו אליך המנהלת ר ורופא המעון והודיעו לך שאתה מושעה מהעבודה. ספר לנו מה



הסיבה שהשעו אותך מהעבודה?

ת. אמרו לי לך למשרד ותצא מהדירה. נכנסנו למשרד של ר ועשו לנו שיחה, כל אחד בנפרד. נכנסתי לשיחה שלי עם ר והעובדת הסוציאלית והרופא. אמרו לי "למה אתה מרביץ?" ואמרתי שלא הרבצתי לר.ס. ולא נתתי לה אגרוף ולא שום דבר. אמרה לי היה לה סימן ליד העין ואמרתי שלא היה לה שום דבר, אני יצאתי עם כמה דיירים לדשא, אחרי הסיפור של המפתחות ולא היה לה שום דבר. אני חזרתי לדירה, היה לה סימן. מאיפה אני לא יודע. הייתי שעה בחוץ - ישבתי על הדשא.

ש. מה שמות הדיירים - אם אתה זוכר?

ת. לא זוכר. ור אמרה לי אתה תלך הביתה." (עמ' 48 לפרוטוקול ש' 1)

הנאשם פירט את השמועות שגולו לאוזניו, כי במועד האישום הראשון, התרברבה ע בהסעה, כי פעלה כאמור, על מנת שאחרים יחששו מפניה.

הנאשם שלל מכל וכל כי היכה את ר.ס. כמיוחס לו באישום השני. לדבריו, בעת הרלוונטית ועד לחודש יוני, היתה ר.ס. ישובה חגורה בכיסא, החל משעות הבוקר ועד לשעות הערב, מחמת הצורך לשמור עליה באופן קפדני מחמת הסיכון שנשקף ממנה לעצמה ולאחרים. היא התניידה בחופשיות רק בעת שנלקחה לרחבה או לדשא או בעת שנדרשו להחליף את חיתוליה.

הנאשם ציין בנוסף כי לאחר חודש יוני הסתובבה ר.ס. בחופשיות, עיתים בהליכה ועיתים בזחילה כשהיא "מסתובבת, זורקת כל דבר, פותחת דלתות, מרביצה לדיירים במקום, מקימה אותם, מתיישבת במקומם, דוחפת דיירים."

16. בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי לא נתגלע סכסוך בינו לבין ע או מ והיו ביניהם יחסי עבודה שפירים. בהמשך העלה אפשרות כי מ וע העלילו עליו נוכח קנאתו בהצלחתו בעבודה.

הנאשם שב וטען כי במועד הרלוונטי לאישום השני היתה ר.ס. חגורה כל העת בכיסא ועל כן גרסתה של מ כי השתוללה משוללת כל אחיזה במציאות.

הנאשם אישר כי החדר בו שהו הוא ור.ס. היה בטווח ראייתן של ס וע. משנטען בפניו בהמשך כי ע אכן ראתה את שארע לאשורו ולא טעתה בהבנת מצב הדברים, ציין הנאשם: "היא לא ראתה בדיוק מה היה בחדר. היא לא ראתה בדיוק." ומשעומת עם דבריו קודם לכן השיב: "היה אפשר, אבל זה היה מרחק - לא קרוב ואני רק משכתי."

הנאשם אישר אמנם כי ע נזעקה וטענה בפניו שהיכה את ר.ס. ואולם שב ושלל כי היכה אותה. הוא אף שלל כי



ר.ס. גוננה על פניה באמצעות ידיה, אלא שב וטען כי אחזה במגבת.

הנאשם אישר בנוסף כי ר.ס. זחלה על הרצפה והגישה לו את המפתחות, אשר ככל הנראה נפלו מכיסו בלא שהבחין בכך. כמו כן טען כי נטלם מידיה על מנת שלא תפגע ושלל כי גרר אותה לתוך החדר. לא היה בפי הנאשם הסבר מדוע, שלל לחלוטין במהלך השימוע, כי המפתחות היו בידיה של ר.ס.

באשר לטענתה של ע כי הניף את אגרופו לכיוונה של ר.ס. השיב הנאשם:

"ת. הרמתי את היד שלי למעלה, כי לשים שם את המפתחות, שהיא לא תיקח את זה שוב ואמרתי את זה גם קודם, כהגנה."

באשר לחתך בגבה, טען הנאשם כי הבחין בו לראשונה, רק כששב לדירה, לאחר ששהה בדשא עם החוסים ולאחר שר הפנתה את תשומת ליבו אליו. עוד לדבריו, ס נותרה כל העת בדירה ולו היתה מבחינה בחתך בגבה, קמה עליה החובה לדווח עליו. כן לדבריו, הגם שר.ס. נהגה לפגוע בעצמה לא ראה כי עשתה כן במהלך המשמרת ואף לא הבחין כי מאן דהוא אחר פגע בה.

באשר למניעים של מ וע להעליל עליו פירט הנאשם כדלקמן:

"ש. אז, אם מ תיארה סיטואציה שלמה, גם אלימות, גם חבלה וגם שהיתה לה שיחה איתך למה אתה עושה את זה ואם תעשה את זה שוב, היא תתלונן עליך. כל הסיטואציה שהיא סיפרה, היא המציאה?"

ת. היא פחדה שאני אפגע בה. היא פחדה ממני. כן, פחדה, שאמרה שאפגע בילדים שלה.

ש. את זה היא הסבירה למה לא התלוננה, אבל איזו סיבה יש לה להמציא סיפור שלם. מה זה קשור לזה שהיא מפחדת ממך?

ת. הרבה פעמים היא ביקשה ממני קפה או שיחה או מטען והיא גם מקנאה שכולם מתנהגים אלי יפה.

ש. אז, אתה אומר שבגלל שלא עשית לה פעם קפה ולא נתת לה את המטען שלך, היא סיפרה שהרבצת לר.ס.?

ת. כן וגם מ וע עבדו ביחד באותו יום, ב- 21.7, אולי עשו סכסוך ממני.

ש. ואתה אומר שביחד החליטו להעליל עליך עלילת שווא?

ת. אני הלכתי הביתה אחרי השיחה והן עבדו ביחד ואולי תיאמו אחת עם השניה איך לפגוע בי.

ש. סתם ככה, בלי רקע קודם ובלי סכסוך? שתי נשים ישבו וחשבו איך לפגוע בך?



ת. כן.

ש. אני רוצה להגיד לך שזה לא הגיוני מעוד סיבה והיא שכל ההתנהלות של מ ושמענו אותה פה - בכלל לא רצתה להתלונן ולא לקחת חלק בסיפור הזה וגם לא התלוננה בזמן אמת וגם כאשר סיפרה לעובדת הסוציאלית, התחננה לא לספר לאף אחד ולא לחזור על זה ולא רצתה להגיע לעדות וגם פה כאשר נשאלה, התעקשה שהיא לא התלוננה אלא פנו אליה ולא רצתה לקחת חלק בכל זה ואתה עדיין עומד על כך שזו היתה עלילה מצד מ?

ת. היא אמרה שהיא לא זוכרת מתי זה היה - לפני 3 חודשים או חודשיים. היא לא זוכרת שום דבר. הם רוצות להדביק לי משהו. " (עמ' 58 לפרוטוקול ש' 4)

הנאשם אישר כי ס דיווחה ללודמילה במועד האישום הראשון, אודות ניסיונו ליטול מידה של ר.ס. את המגבת. ואולם לא היה בפיו הסבר מדוע מצאה לנכון לעשות כן, בעת שאין המדובר באירוע חריג הטעון דיווח.

עדותה של לודמילה

17. לודמילה העידה כי עובדת במעון 19 שנים ובעשר השנים האחרונות משמשת כאחראית משמרת, מפקחת ולא בטיפול בדיירים עצמם.

באשר לר.ס. פירטה לודמילה כדלקמן:

"הדיירת ר.ס. מוכרת כבעייתית בהתנהגות. יש לה הרבה מצבים שבהם היא מתפשטת. היא נמצאת באי שקט. יש מצבים שהיא מסכנת את עצמה ואת הסביבה ואז, יש אישור לכיסא מוגן בשבילה. היא יכולה לזרוק חפצים, היא יכולה לשלוף וילונות וכל מיני דברים שעלולים לסכן את הסביבה.

ש. מתי ניתן לקשור את ר.ס., בזמן אוכל, מקלחת או בזמן שהיא משתוללת?

ת. בזמן אוכל, כדי שהיא לא תוכל לגשת לצלחות של אחרים ולסכן דיירים אחרים. בזמן המקלחות, זה זמן קריטי מבחינת ההשגחה, כי המטפלים עסוקים במקלחות.

ש. ובזמן שהיא משתוללת?

ת. כן, בזמן שהיא משתוללת ומסכנת את סביבתה. אישור זה לא יותר מעשרים דקות ואחרי זה, משחררים אותה. אם יש עוד פעם סכנה, יש שוב אישור לסגור אותה, אבל היא יכולה להיות מוגבלת ברצף. כל פעם יש צורך בשחרור ובהערכת מצב, אם יש צורך בהגבלה נוספת.

ש. כל קשירה וקשירה מתועדת במוסד בספר כלשהו?

ת. אנחנו רושמים בספר שהיא היתה מוגבלת וגם יש חובת דיווח לאחראי משמרת, כל פעם שהיו



צריכים להגביל, היו מדווחים לי והיינו עושים הערכת מצב. (עמ' 61 לפרוטוקול ש' 18)

באשר ליום האירוע נשוא האישום הראשון ציינה לודמילה כי נכנסה לדירה וראתה את ר.ס.

יושבת בכיסא. מאחר וסברה כי אין מניעה להשגיח עליה הורתה להקימה. לא עלה בידי לודמילה לזכור באיזה מידה היתה מוגבלת תנועתה של ר.ס. טרם חודש יוני.

לודמילה פירטה בנוסף כי ס דיווחה לה אודות אירוע במהלכו ניסה הנאשם ליטול מידיה של ר.ס. מגבת. אירוע אותו פירשה ע, שהחלה לעבוד במעון, רק זמן קצר קודם לכן ולא היתה מצויה בקשיי העבודה, כנקיטת אלימות, ועל כן פנתה לדווח אודותיו. לדבריה, הופתעה מהמיוחס לנאשם מאחר והיה מדובר בעובד רגוע וממושמע.

עוד העידה לודמילה כי קיבלה מידע אודות אירוע נוסף עליו דיווחה ע, בהתייחס לנעילתה של ר.ס. בחדר הרחצה. ואולם לאחר בדיקה הוברר כי הדלתות כלל אינן ניתנות לנעילה.

18. בחקירה הנגדית אישרה לודמילה כי ניתן היה לנעול את הדלת שבין חדר הרחצה לסלון, על מנת למנוע כניסת דיירים ורק הדלת לכיוון חדר השינה, אינה ניתנת להינעל.

לודמילה שללה כי עד לחודש יוני בילתה ר.ס. את כל שעות היום כשהיא ישובה בכיסא.

לודמילה אישרה כי ככל שמטפל מבקש למשוך מידה של מטופלת מגבת מלוכלכת שהיא אוחזת בידה, אין המדובר באירוע חריג, המצריך דיווח.

19. במהלך החקירה החוזרת ציינה לודמילה כי נזפה במטפלים שנכחו בדירה ובע בכללם, על הושבתה של ר.ס. בכיסא, מעבר למותר. עוד לדבריה, היה והתנהגות כגון דא נשנית, תירשם הערה בתיקו האישי של המטפל.

כן ציינה לודמילה כי אין להגביל את תנועתה של ר.ס. מעבר למחצית השעה ואולם ניתן לשוב ולעשות כן, ככל שהדבר נדרש באופן מיידי, לשמירה על בטחונה ולהזעיקה למקום, לקבלת המשך אישורה.

עדוּתָה של גב' דנה דרור (להלן: "דנה")

20. דנה העידה כי שימשה כעובדת סוציאלית מחליפה במעון ואת שארע במועד האישום הראשון תיארה



כדלקמן:

"ע הגיעה אלי וסיפרה לי על אירועים שמאוד הטרידו אותה בדירה 6. למעשה, באופן ספציפי, לדיירת בשם ר.ס. היא דיווחה כמה דברים; היא דיווחה שבתחילת המשמרת, ר.ס. היתה ישובה בכיסא הגנה, קשורה היא התייחסה לזה בדברים שלה. הצוות התבקש שם על ידי אחראית המשמרת להוציא אותה מכיסא ההגנה, להלביש אותה. ר.ס. התיישבה על אחת הספות והיתה באי שקט, נכנסה לשירותים והוציאה כל מיני דברים וכו'. אותה מטפלת שהיתה - לודמילה הכניסה אותה לשירותים. היא אומרת שנעלה את השירותים.

ש. מה היא סיפרה לך על עאדל?

ת. היא סיפרה שהיא ראתה מהזווית שהיא יושבה שבחדר מישהו מצליף, סוטר, מכה לר.ס. ולאחר מכן, ר.ס. יצאה מהחדר. לדעתי, אני לא זוכרת אם ז היה לפני או אחרי, אבל היא גם לקחה לו את המפתחות. היא אומרת שהוא הכניס אותה לחדר וגם שוב, מהזווית או שכבר התקרבה, ראתה את ר.ס. על ארבע, כאשר עאדל מצליף בה במגבת בגבה. אז, הם החליפו מילים - ע ועאדל, ע היתה מאוד נסערת וחיכתה שמישהו יבוא להחליף אותה ויצאה ובאה אלי.

ש. אנו מדברים על דיווח שע נתנה לך כביכול בזמן אמת?

ת. כן.

ש. האם בדיווח הזה היתה תלונה כלשהי על מכות אגרופ שעאדל נתן?

ת. לא, מה שהיה זה מה שדיווחתי למשטרה ומה שרשמתי בפרוטוקול על הדיווח של ע. (עמ' 70 פרוטוקול ש' 21)

21. בחקירה נגדית תיארה דנה כי העלתה על הכתב את דבריה של ע כלשונם ולו היתה נאמרת מפיה המילה "אגרופ" היה הדבר בא לידי ביטוי בפרוטוקול. עם זאת הדגישה את סערת הרגשות בה היתה מצויה ע.

עדות של מר אמנון אורגד (להלן: "אמנון")

22. אמנון העיד כי במסגרת תפקידו כעו"ס מחוזי לחוק הסעד, טיפול במפגרים במשרד הרווחה, קיבל דיווח מהמעון אודות האירוע נשוא האישום השני. נוכח כך שוחח עם מ וקיבל ממנה מידע באשר לחשד לפגיעה בחסר ישע כמפורט בנ/5. מ דיווחה כי כשלושה חודשים קודם לכן ראתה את הנאשם "מחטיף סטירות (כאפות) לדיירת ר.ס. מפיה של ר.ס. נזל דם." עוד לדבריה, פנתה לנאשם ודרשה ממנו לחדול להכות את ר.ס.



כן העיד אמנון באשר לדיווח שהתקבל מע, כמפורט בנ/6: "ב21.7.13 בשעה 16:00 לערך ראתה את הנאשם מכה את ר.ס. באמצעות מגבת על צווארה וראשה. דקות מאוחר יותר זחלה אליו ומסרה לו מפתחות והוא לקח את המפתחות במשיכה והיכה באגרופיו את ר.ס. בעורפה."

אמנון ציין, בהקשר לדיווח שהתקבל ממ, את הבעייתיות הטבועה בדיווח באיחור. עוד לדבריו, אינו משמש כחוקר ואולם חלק מתפקידיו לבחון שמקור התלונה אינה בסכסוך בין המטפלים. באשר לעניין זה, ציין אמנון כי נציגי המעון, העלו בפניו בעל פה, ברקע ובאופן בלתי מפורט, בדבר בעייתיות שהיא בין המטפלים.

עדוּתָה של ס

23. ס תיארה כי במועד האירוע נשוא האישום הראשון עבדה בדירה, במחיצתם של ע והנאשם. לדבריה, ר.ס. ישבה בכיסא ולאחר שהורו להם שלא להגביל את תנועתה, החלה להשתולל. ס ציינה בנוסף כי ר.ס. הלכה בעקבותיה לחדר האמבטיה, שם עזרה לאחד הדיירים להרים את מכנסיו ואת שארע לאחר מכן תיארה כדלקמן:

"הדייר הזה -לקחתי אותו לסלון ואמרתי לר.ס. לבוא והיא לא באה, אבל ידעתי שעוד כמה דקות היא תצא לבד. חזרתי לסלון, ישבתי ליד ע. פתאום, אני רואה שר.ס. לקחה את המגבת הזו שזרקתי אותה ונכנסה לחדר על יד המקלחות שם והתיישבה על המיטה של שגיא, ליד הארון. עאדל ראה שהיא לקחה את המגבת הזו המלוכלכת ונכנס לחדר ואני ראיתי שהוא רצה לקחת ממנה את המגבת המלוכלכת. היא מחזיקה את המגבת חזק והוא רוצה לקחת ממנה את המגבת ומה אני רואה? שהמגבת הולכת מצד לצד, כמו דגל ככה. פתאום, אני שומעת את ע שישבה לידי ואומרת 'למה אתה מרביץ לה?' זה בדיוק מה שהיא אמרה. אני הרמתי את העיניים, כי קודם הסתכלתי למטה וחשבתי שהיא צוחקת ואומרת את זה בצחוק. עאדל הסתובב ואמר 'מה פתאום? אני לא מרביץ'. ובאותו רגע, זרק את המגבת מהיד שלו והשאיר את המגבת ביד של ר.ס. וחזר לסלון והתיישב על הכיסא על ידי ומסתכל עלי ואומר 'מה פתאום? מה אני מרביץ?' ואני חשבתי שהיא אמרה את זה בצחוק ואמרתי גם לר שאני מוכנה למכונת אמת לספר על הכל. ואנחנו מסתכלים אחד על השני ואמרתי לו שהיא סתם אמרה והוא לקח את זה ללב. אז מה עשיתי? אמרתי, אתה יודע מה, תצא עם קבוצה של דיירים החוצה ואני נשארת עם ע בסלון." (עמ' 80 לפרוטוקול ש' 18)

לדברי ס לאחר האירוע עם המגבת, יצאה ע מהדירה בתואנה שהיא מבקשת לעשן ולא שבה. בחלוף 40 דקות בהן שהתה בדירה לבדה התקשרה ללודמילה וסיפרה לה כי היא בגפה וזו הלכה לחפש את ע. כמו כן התקשרה לנאשם על מנת שישב לדירה והוא נכנס כשכל ההנהלה בעקבותיו. באותה העת הבחינו בשריטה קטנה בגבה של ר.ס., אשר נגרמה לאחר שהנאשם עזב את הדירה וככל הנראה בשל השתוללותה.

ס תיארה כי ע ומ מצאו ביניהן שפה משותפת וכבר מלכתחילה עובדות יחדיו. עוד לדבריה, בעת שהוצאה מהדירה, ביקשה ר ממ להחליפה. בצינה: "....וע התחילה לספר לה ככה... וכנראה חיממו... ואנחנו דיברנו בינינו ואני שמעתי שמ אומרת שהיא מצטערת שהלכה לפי הראש שלה וע אמרה למ שאולי גם



לה יש משהו להגיד, שתלך להגיד לר. זה היה למחרת והיא אמרה 'כן, מחר אני אלך', כי באותו יום ר לא קיבלה אותה. (עמ' 80 לפרוטוקול ש' 18)

24. במהלך החקירה הנגדית, טענה ס, בניגוד לגרסתה במשטרה, כי ר.ס. לא הושבה בכיסא באותו היום, אלא הסתובבה באופן חופשי בדירה. עוד לדבריה, יתכן שקיבלה אישור מלודמילה להושיבה חגורה בכיסא, לאחר שנותרה בדירה בגפה.

ס עומתה עם השוני שבין גרסתה בבית המשפט, כי היתה עדה לאירוע, לבין גרסתה בשימוע שנערך לה, **נ/4**, כי הרימה את עיניה לראשונה אחרי ששמעה את ע צועקת על הנאשם כי הוא מכה את ר.ס. ע עמדה על עדותה בבית המשפט וטענה כי האמור בשימוע, אינו משקף את מה שנאמר מפיה.

ס אישרה כי לא שמעה במו אזניה את השיחה בין מ למע, אלא שמעה אודות כך מאחרים. עוד ציינה כי התרשמה מע כבעלת אישיות בעייתית ומתנשאת.

ס אישרה בנוסף כי לא ראתה כיצד נחבלה ר.ס. בגבה אלא הבחינה בכך לראשונה רק כשנבדקה על ידי גורמי המעון, כשנכנסו לדירה. היא ציינה בנוסף כי ר.ס. נפצעה גם בעבר, בעת שהשתוללה.

עדוּתָה של גב' ר משה (להלן: "ר")

25. ר סיפרה כי משמשת במעון כמדריכה בתרבות הפנאי ושמעה ממ דיווח אודות אירוע שארע והעבירה את הדברים לחוקר מטעם המשטרה.

את תוכן הדיווח שהתקבל ממ פירטה ר כדלקמן:

"אני זוכרת שמ ניגשה אליי נסערת, היא הייתה יחסית עובדת חדשה, היא אמרה לי שראתה אלימות, אני לא זוכרת את התאריך. אמרתי לה שהיא מחויבת לדווח, היא הביעה את חששה שהיא פוחדת להיפגע שילדיה יפגעו. אמרתי לה שאנחנו חיים במדינה חוק ואין לה מה לחשוש, ושהיא חייבת לדווח, וגם אני מחויבת לדווח." (עמ' 100 לפרוטוקול ש' 2)

ר זכרה בוודאות כי מ דיווחה אודות ר.ס. ואישרה את האמור בהודעתה במשטרה **"בשעת הבוקר כננסה אליי מ לפעילות עם דייר, שאלתי לשלומה והיא סיפרה על הבלגן שהיה אתמול, היא סיפרה לי על מקרה שהיה יום לפני שסיפרה לי שע הרביץ לר.ס., ויצא לה דם מהפה כתוצאה ממה שעשה לה ע, וגם לס לא חסר" שכאילו גם ס מרביצה.**

מעדותה של ר עלה כי מ דיווחה לה בוודאות אודות האירוע הנוגע לר.ס. ואולם לא זכור לה בוודאות



המועד שטענה בפניה כי ארע. כמו כן היה זכור לר כי מ דיווחה לה בנוסף אודות מקרה הנוגע לחוסה אחרת בשם רפ'.

26. בחקירה הנגדית תיארה ר את תוכן השיחה שקיימה עם ע כדלקמן:

"אני רק זוכרת שהיא דיברה על אלימות, היא גם הייתה יחסית עובדת חדשה, היא הביעה את חששה ואני אמרתי לה שאנחנו מחויבות לדווח. היא התלבטה אם להתלונן, לא אם להתלונן, היא לא ידעה למי לפנות ומה עליה לעשות, לאיזה גורם לפנות. אני פשוט כיוונתי אותה. אני לא זוכרת בוודאות היא הייתה בדילמה והיו לה הרבה חששות." (עמ' 101 לפרוטוקול ש' 22)

דין והכרעה

באשר לאישום הראשון

27. בעת הרלוונטית שימשו ע והנאשם, כמטפלים במעון וצוותו לעבודה ביחד עם ס, בדירה, בה מתגוררת ר.ס. ע החלה את עבודתה במעון, רק זמן קצר קודם לכן.

ר.ס. הסובלת מלקות שכלית, נזקקת לעזרת המטפלים בכלל צרכי מחייתה. היא אינה מתקשרת מילולית עם הסובבים אותה ואולם מתניידת באופן עצמאי. נוכח אופן התנהלותה והסיכון שהיא מהווה לעצמה ולאחרים, מתחייב פיקוח מתמיד על צעדיה, על ידי מי מאנשי הצוות. בעת שאלה נדרשים לביצוע משימות של האכלה או רחיצה של יתר החוסים, קמה להם הסמכות להושיב את ר.ס. בכיסא, לפרק זמן מוגבל, על מנת לשמור על שלומה.

הנאשם וע עסקו במלאכת קיפול כביסה ור.ס. אשר שוטטה בדירה בחוסר מנוח, הפריעה את מלאכתם ועל כן הושיבו בכיסא. לודמילה, אחראית המשמרת אשר הגיעה למקום, הורתה להם להקימה מהכיסא ור.ס. הסתובבה בחופשיות ברחבי הדירה.

28. האישום הראשון מייחס לנאשם נקיטת אלימות כלפי ר.ס. תחילה באמצעות מגבת, שאחז בידו, באמצעותה היכה את ר.ס. בפניה ובצווארה (להלן: **"החלק הראשון"**). בהמשך, מיוחס לנאשם, כי בעת שר.ס. זחלה לעברו כשבידה מפתחות, משך בידה והלם בעורפה, באמצעות אגרופו (להלן: **"החלק השני"**).

29. הנאשם כפר בכל נקיטת אלימות כלפי ר.ס. ואולם אישר את עצם התרחשות האירועים וחלק מנסיבותיהם.



באשר לחלק הראשון אין עוררין כי ר.ס. נכנסה לחדר, בו שהה הנאשם ועסק בטיפול בחוסים (להלן: "**החדר**"). כמו כן כי בשלב מסוים אחז הנאשם במגבת ולאחר מכן עזבה ר.ס. את החדר ושבה לסלון הדירה.

אף אין מחלוקת בדבר עצם התרחשות החלק השני, מיד לאחר מכן, במהלכו שבה ר.ס. בזחילה אל החדר כשבידה מפתחות. כמו גם באשר לכך כי הנאשם הרים את ידו וכי בהמשך נראה על גבתה של ר.ס. חתך מדמם.

גם העובדה כי ע הוכיחה את הנאשם בצעקות, כי נקט באלימות כלפי ר.ס., בעוד הלה שולל זאת, אינה שנויה במחלוקת.

30. כפי שיפורט עתה, ע זכתה לאמוני ומצאתי להעדיף את עדותה על פני זו של הנאשם.

ע פרשה בפני בית המשפט, תמונה מוחשית, מפורטת ואוטנטית, של הרקע להתרחשות האירועים ומהלכם. היא תיארה את הפעולות שנקט כל אחד מהמעורבים, פירטה כלשונו דו שיח שקיימה עם הנאשם ועם ס ואף הביאה לידי ביטוי מפורש, את תחושותיה ותגובותיה באופן שחזק את התרשמותי כי העידה אודות אירועים שחוותה ונצרכו בזיכרונה.

עלה כי תשומת ליבה של ע לא היתה נתונה לנאשם אלא לס. זאת נוכח הנסיבות שעוררו את חשדה כי נהגה בר.ס. שלא כשורה. על כן המתינה בדריכות לתגובתה, בעת שר.ס. קמה ממקומה. ואולם ס נותרה ישובה כשהיא מרוכזת בטלפון הנייד שבידה וע לצידה. ויצוין כי מהימנותה של ע נלמדת גם מכך, שנזהרה בלשונה בהקשר לס, משלא היתה עדה לכלל ההתרחשות.

באותה העת התרחש לנגד עיניה של ע החלק הראשון. תחילה סברה כי ר.ס. חווה התנכלות מצד אחד החוסים ואולם מיד הוברר לה לתדהמתה, כי המדובר בנאשם. בעודה מתחבטת כיצד להגיב, חדל הנאשם ממעשיו ור.ס. שבה והתיישבה בכיסא. משקמה ממקומה בסמוך לכך, עקבה ע הנסערת אחר צעדיה בעת שזחלה לעבר החדר כשהמפתחות בידה. לאחר שהבחינה כי הנאשם אוחז בידה של ר.ס. וגורר אותה לתוך החדר, קמה במהרה ממקומה והיתה עדה לנקיטת האלימות מצדו, בסיומו של החלק השני.

31. גם אופן התנהלותה של ע, בזמן אמת, הוסיף נופך של מהימנות לגרסתה.

ע הטיחה בנאשם באופן ספונטאני כי היתה עדה לנקיטת האלימות מצדו כלפי ר.ס. ואף אישרה כי הלה כפר בכך מכל וכל. היא אף התעמתה מילולית עם ס, אשר ניסתה לתרץ זאת בקשיי הטיפול בחוסים.

כמו כן מיד לאחר מכן עזבה ע את הדירה. היא פגשה בר ושיתפה אותה בלבטיה האם לחשוף את האירועים. לאחר שזו האחרונה הבהירה לה את מחויבותה לדווח, פנתה באופן מיידי לגורמי המעון וסיפרה את כלל שארע.



גם סערת הרגשות בה היתה שרויה ע, באותה העת, כפי שבאה לידי ביטוי במכלול עדויות, מהווה תמיכה לגרסתה.

32. מהימנותה של ע ואותנטיות גרסתה באו לידי ביטוי גם במהלך העימות עם הנאשם, כמתועד בת/2.

ע גוללה את כל שארע, בפני הנאשם, ללא כחל וסרק. היא הישירה מבט למולו ועמדה על גרסתה כי ראתה את כלל האירועים במו עיניה. בד בבד עם זאת, הביעה חמלה על מצב הדברים אליו נקלע, הזכירה לו את סערת הרגשות אליה נקלעה בעקבות כך ואף ציינה כי נכונה היתה לשאת בתוצאות הדיווח, לרבות האפשרות לאובדן משרתה ופגיעה בתדמיתה בעיני יתר העובדים, בעת שתיחשב כמלשנית.

33. נמצאנו למדים כי החלק הראשון תואר על ידי ע במלואו, כבר בגרסתה הראשונית, בפני גורמי המעון, מיד לאחר קורות האירועים. גם החלק השני תואר על ידה, ואולם באותה העת, נפקד ממנו תיאורה, כי הבחינה גם בנקיטת אלימות בתוך החדר כלפי ר.ס., בכך שהנאשם הניף את אגרופו והלם בצווארה.

יחד עם זאת, עניין זה בא לידי ביטוי מפורש, בדיווח שנרשם מפיה של ע, יומיים לאחר מכן, ביום 23.7.13 על ידי אמנון, בנ/6 וכן בהודעתה במשטרה, בנ/1, אשר נמסרה ביום 28.7.13. זאת באופן העולה קנה אחד עם עדותה בבית המשפט.

בהודעה בנ/2, שנגבתה ביום 30.7.13, התבקשה ע להבהיר את השוני שבין גרסתה בהודעה בנ/1, לבין זו הראשונית כפי שבאה לידי ביטוי בנ/3. כבר באותה העת טענה ע כי האמור בנ/3, אינו משקף את הדברים לאשורם, אלא האמור בהודעתה בנ/1. בהמשך הבהירה: **"...וראיתי אותה על 4 והוא נותן לה אגרוף בעורף. יותר נכון אני ראיתי את התנועה היד המאוגרפת שלו התרוממה מעל הראש שלה לא ראיתי את המכה עצמה. מה שרשום בדיווח בכתב יד זה לא נכון, אולי הם הבינו אותי לא נכון."**

וייאמר כי ל, אשר ערכה את בנ/3, הדגישה את מצבה הנפשי הנסער של ע, בעת אמירת הדברים ואף ציינה כי הביאה לידי ביטוי את רוח הדברים בלבד. בנוסף עלה מנ/3, כי לא נרשם בשלמות וברצף וחלקים ממנו נותרו מקוטעים כלהלן: **"ר.ס. הלכה לעאדל ולקחה לו את המפתחות, ראיתי גם את ר.ס. שוכבת על המיטה וההצלפות של המגבת על הפנים....אח"כ היא...."**

אף נמצאנו למדים כי ע הטיחה את הגרסה בשלמותה, בפני הנאשם, בעימות, בת/2, שנערך מיד לאחר מסירת הודעתה בנ/2. לרבות טענתה כי ראתה אותו כשידו המאוגרפת מורמת מעל ר.ס. בהמשך ציינה כי ראתה אותו גורר אותה ומכה בה באגרופו.



כבר באותו המעמד, אישר למעשה הנאשם, שיש ממש בטענתה של ע, שהרים את ידו ואולם טען כי עשה כן כדי שלא יעלה בידי ר.ס. ליטול את המפתחות.

עם זאת, נותרה אי בהירות בגרסתה של ע האם ראתה מעבר להרמת היד, בכוונה להכות את ר.ס., בבירור גם המכה המונחת על צווארה של ר.ס.

34. מעדותן של ר ויהודית נמצאנו למדים כי מיד לאחר קבלת הדיווח מע, הגיעו אל הדירה ור.ס. הופשטה, על מנת לבחון האם קיימים סימני חבלה על גופה. עוד עלה מעדותן, כי בפועל נצפה רק חתך מדמם מעל לגבתה.

ע אישרה כי לא הבחינה בחתך בזמן אמת, אלא רק לאחר ששבה אל הדירה, בלוויית גורמי המעון והיה בכך כדי להצביע על מחויבותה לדיוק ואודות כנות גרסתה. אמנם טענתה של ע כי מעבר לחתך בגבה, הבחינה בהמשך גם בסימנים, לא זכתה לתמיכה בעדותן של ר ויהודית וגם הצילום נמחק בנסיבות בלתי ברורות. ואולם טענה כאמור אינה נעדרת כל אחיזה במציאות. שכן מדו"ח שערכה ד"ר דוברנסקי יבגניה, **ת/4**, שהתקבל בהסכמה, עלה כי נצפו על גבה של ר.ס., פצעים יבשים בשלבי ריפוי שונים. קיומם של סימנים כאמור, עליהם דווח בעבר, בא לידי ביטוי גם בעדותה של ס.

35. הנאשם מנגד, לא זכה לאמוני והתרשמתי בדבר מגמתיות גרסתו, בניסיון להציל את עורו.

הנאשם טען כי מקורה של התלונה בעלילה זדונית שרקמה ע ואף טען כי עשתה יד אחת עם מ, כפי שיפורט בהמשך. ואולם בד בבד עם כך, אישר כי יחסיו ע ע היו שפירים ואף התקשה לשער בנפשו מניע לרקמת העלילה.

בסופו של יום, טען הנאשם כי המניע בגינו העלילה עליו ע, הוא צרות עינה, לאור הצלחתו המקצועית. טענה אשר נותרה בעלמא ומשוללת כל היגיון. בשים לב לכך שע אשר החלה את עבודתה במעון, אך עובר לאירועים נשוא האישום הראשון, לא היתה מצויה עדין בהלכות המעון, לא בססה את מעמדה המקצועי והיתה בחזקת מתלמדת בלבד. ובעיקר נוכח כך שלא הוברר על ידי הנאשם מה תועלת תצמח לע מרקמת עלילה כאמור. בפועל אף נמצאנו למדים כי ע הרעה את מצבה במעון. היא סבלה מהתנכלויות, כונתה מלשנית ועובדי המעון סירבו לעבוד במחיצתה.

גם הניסיון לייחס לע כי רקחה את העלילה, עקב נזיפה שספגה מלודמילה, ביחד עם הנאשם, על כך שר.ס. הושבה בכיסא, מרחיק לכת, על רקע המחיר האישי והמקצועי הכבד ששילמה. כך גם באשר לטענה כי העלילה על הנאשם מאחר ולא היתה שבעת רצון מכך שצוותה לעבוד בדירה.



העובדה הבלתי שנויה במחלוקת כי ע הוכיחה בזמן אמת, את הנאשם בצעקות, על נקיטת אלימות כלפי ר.ס. , משמיטה גם היא את הקרקע מתחת לטענת העלילה.

36. לו היה ממש בטענת העלילה לבטח היה הנאשם זועק אותה ממר ליבו במהלך העימות שנערך בינו לבין ע. ואולם באותה העת נמנע הנאשם מלייחס לע כל כוונת זדון, אלא התמקד דווקא בטענה, כי נקלעה לכלל טעות ופירשה שלא נכונה את נסיבות האירועים שהתרחשו. אף ניתן היה להתרשם כי כחלק ממגמתיות הגרסה ובניסיון לבסס טענה זו, הודה הנאשם בחלק מהפרטים, בציינו כי ע פירשה את ניסיונו ליטול את המגבת מידה של ר.ס. כנקיטת אלימות כלפיה ואף כי פירשה באופן מוטעה כאמור, גם את פעולת הרמת היד שתכליתה היתה אך להגן על שלומה של ר.ס. ולהרחיק ממנה את המפתחות.

בהקשר לעניין זה האחרון חוסר מהימנות הנאשם נלמד גם מכך שהתכחש לחלוטין, במהלך השימוע שנערך לו, כי נטל בשלב שהוא מר.ס. מפתחות. הוא עמד באותה העת על גרסה זו, גם שניתנה לו הזדמנות להודות בטעותו. גם בהמשך משנשאל האם ר.ס. נטלה ממנו את המפתחות, השיב: **"לא, כמעט.... אבל המפתחות נשארו אצלי."**

הנאשם אף התכחש תחילה לעובדה כי מקום התרחשות האירועים היה בטווח ראייתה של ע ואולם בסופו של יום, אישר זאת.

גם טענת הנאשם כי לא היה לו מגע טיפולי עם ר.ס. מאחר ועסק בטיפול בגברים בלבד, הובררה כשמשוללת אחיזה במציאות ובסופו של יום נזנחה על ידו.

37. ס, שהובאה לעדות מטעם ההגנה, ביקשה גם היא, בדומה לנאשם ובניסיון להטות לו שכס, לשוות לאירועים נופך תמים והכרח טיפולי, של ניסיון לחלץ מידה של ר.ס., מגבת מלוכלכת שאחזה.

נהיר לכל כי אין המדובר בעדה נטולת פניות. ס לא הסתירה את הסתייגותה מע והדגישה כי נותרה פגועה, מבחינה אישית ומקצועית, נוכח דיווחה של ע לגורמי המעון, בדבר חשד להתנהלות בלתי הולמת, כלפי ר.ס. גם מצידה.

בשימוע שנערך לס, **4/נ**, טענה במפורש שלא ראתה דבר והרימה את עיניה רק לאחר ששמעה את ע מוכיחה את הנאשם בצעקות, על כי היכה את ר.ס. .

בעדותה בבית המשפט טענה ס מנגד, כי היתה עדה להתרחשות האירוע במלואו.

עוד ייאמר כי אם אכן היה ממש בגרסה כי הנאשם ניסה לחלץ מידה של ר.ס., מגבת מלוכלכת שאחזה, לבטח



אין המדובר באירוע חריג שהצריך כל דיווח ללודמילה. בנסיבות אלה היה בעצם העובדה שס מצאה לנכון לדווח אודות כך ללודמילה ובעיתוי הדיווח, לאחר שע עזבה את המקום, כדי להצביע כי נקטה במהלך טקטי, שנועד לקדם פני רעה, נוכח חששה של ס מפני הבאות, מצידה של ע ולהוות תמיכה לגרסתה של זו האחרונה.

38. לאור האמון שרחשתי לע, שוכנעתי כי הנאשם נקט באלימות כלפי ר.ס. בכך שאחז במגבת והצליף באמצעותה, על פניה וצווארה.

אף שוכנעתי כי מארג הראיות הנסיבתיות מוביל למסקנה, כי החתך בגבה נגרם לר.ס. כתוצאה ממעשי הנאשם. זאת בשים לב לכך שנצפה על ר.ס. בסמוך לאחר שע ראתה את הנאשם מצליף במגבת על פניה. כמו כן מאחר ולא היה בפי הנאשם או ס, כל הסבר אחר לפשר מקור החבלה, חרף כך כי ר.ס. היתה בפיקוח מתמיד של מי מהם כל העת.

בנוסף שוכנעתי כי בסמוך לאחר מכן, זחלה ר.ס. כשהיא אווזת בידה מפתחות. הנאשם נקט כלפיה באלימות בכך שאחז בידה וגרר אותה לתוך החדר ובהמשך הרים את ידו על מנת להלום בה בעורפה.

העובדה כי ר.ס. עונה על הגדרת "חסרת ישע" נלמדת מדו"ח ועדת האבחון **7/ת**, כמו גם מכלל העדויות לרבות זו של הנאשם, מהן למדנו בנוסף בדבר היות הנאשם אחראי על שלומה.

לנאשם יוחסה בכתב האישום, עבירה של תקיפת חסר ישע, שהוא אחראי עליו, תוך גרימת חבלה חמורה, בניגוד לסעיף 368ב(ב) לחוק, שאינו מצוי בכל מקרה, בסמכותו העניינית של בית משפט זה.

עם זאת, קביעות בית המשפט דלעיל, מקימים את יסודות העבירה של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי עליו, תוך גרימת חבלה של ממש, המוגדרת בסעיף 368ב(א) לחוק, אשר מחמת הזהות בין יסודותיה, ליסודות העבירה המקורית בה הואשם הנאשם, למעט בהיבט חומרת החבלה, לבטח ניתנה לו ההזדמנות להתגונן מפניה ואף מקילה עמו ועל כן יורשע בעבירה זו.

באשר לאישום השני

39. הנאשם לא זכה לאמוני גם בהקשר לאירוע זה ומצאתי להעדיף את גרסתה של מ, על פני גרסתו, השוללת מכל וכל את עצם התרחשותו.

40. מ תיארה אירוע שהתרחש בסמוך לאחר שהחלה את עבודתה במעון, במהלכו, בעת שעבדה במחיצת הנאשם, היכה לנגד עיניה, את ר.ס. בפניה, מאחר והשתוללה.



כנותה של מ ואותנטיות גרסתה, לרבות באשר לסיבה בעטיה כבשה את גרסתה, נלמדה גם מכך שבלא כחל וסרק ומבלי להצניע את הפעולות בהן נקטה, תיארה כיצד פעלה בניגוד לנהלי הדיווח על מנת ליתן לנאשם הזדמנות נוספת ולהימנע מלפגוע במטה לחמו. זאת תוך שהיא מוחה את סימני הדם מר.ס. ומתרה בנאשם לבל ישוב על מעשיו, שכן היה ומאן דהוא אחר יהיה עד להם, הנאשם "יהיה בבעיה".

41. העיתוי בו בחרה מ לחשוף את שארע בפני ר, אינו מקרי ואותנטי. זאת לאחר שגולה לאוזניה כי הנאשם שב ונקט באלימות כלפי ר.ס. גם באותה העת, הביעה את לבטיה בפני ר באשר לחשיפת המקרה ואף את חששה מנקם מצידו של הנאשם כלפי ילדיה. על רקע זה גם ניתן להבין את הסברה של מ כי חששה להתעמת עם הנאשם מסיבות דומות.

42. מעדותה של מ עלה אכן כי הוזעקה לעבוד בדירה, במחיצתה של ע, לאחר שהנאשם וס הורחקו ממנה ואף שמעה מפיה אודות פשר ההרחקה. לע מנגד, לא היה זכור עניין זה לאשורו.

ואולם ע ומ לא עומתו בחקירתן הנגדית, עם טענות ההגנה, כי עשו יד אחת על מנת להעליל על הנאשם. הטענה בדבר יחסי הקרבה והחברות ששררו ביניהן, אשר התבססה על עדותה של ס, לא זכתה לכל תמיכה בגרסת הנאשם ואף לא הובאה לפתחן של ע ומ, במהלך חקירתן הנגדית.

גם טענתה של ס כי היתה עדה לשיחת תיאום, במהלכה עודדה ע את מ להתלונן גם היא, הובררה כבלתי מהימנה. שכן בחקירה הנגדית אישרה כי לא היתה עדה לשיחה כאמור אלא מדובר אך בשמועה שרווחה במעון.

מעדותו של אמנון עלה כי בשים לב לשיהוי שבמסירת הדיווח מצידה של מ בחן שמקור התלונה אינו בסכסוך בין המטפלים. הוא ציין אמנם כי שמע מגורמי המעון, ברקע, שלא בפירוט ובאופן בלתי רשמי, בדבר בעייתיות שהיא בין המטפלים ואולם גרסתו בהקשר לכך נותרה בגדר עדות שמיעה בלבד. אמנון אף ציין במפורש, כי לא מצא להעלות דברים אלה על הכתב במניין העניינים שביקש להביא לידי ביטוי אובייקטיבי ומכלל הטעמים לא יהא בדבריו כל תימוכין לטענת ההגנה בדבר העלילה.

43. מ אף לא גילתה כל להיטות להתלונן, כפי שמצופה היה כי תנהג, לו אכן עשתה יד אחת עם ע ועל מנת ליתן משנה תוקף לעלילה. עוד ייאמר בהקשר לעניין העלילה כי לא עלה בידי הנאשם לשער בנפשו מניע כבד משקל בעטיו תעליל עליו מ. טענתו כי רקחה את העלילה מחמת דברים פעוטי ערך, דוגמת סירובו לבקשתה להכין לה קפה, או לחלוק עמה מטען לטלפון, כמו גם צרות עינה על כך כי הכל נוהגים בו בכבוד, הצביעו מאליהם על חוסר מהימנות הגרסה. בדומה לע, לא אף שלא הוברר מה תועלת תצמח למ מרקימת העלילה, אלא אף נמצאנו למדים כי ניזוקה מדבר החשיפה.

44. הנאשם ביקש להטיל דופי במהימנותה של מ, בציינו כי ר.ס. היתה מוגבלת בתנועתה וישבה כל העת



בכיסא. על כן לטעמו נשמטת הקרקע מתחת לטענתה של מ, כי נקט כלפיה באלימות מאחר והשתוללה. ואולם לבד מכך שר ומ לא נחקרו אודות כך כלל, הדבר נשלל על ידי לודמילה, אשר הובאה כעדת הגנה. גם מת/9 עלה כי ר.ס. ישבה בכיסא בעת הרלוונטית, בזמן הארוחות והרחיצה בלבד והיה בעצם העלאת הטענה כדי לפגום במהימנות הנאשם דווקא.

45. גרעין עדותה של מ היה עקבי ומהימן, בהקשר לכך שהנאשם היכה את ר.ס. בפניה, מאחר והשתוללה. כאמור לעיל, אף לא נמצא כל מניע לרקימת עלילה מצידה.

ערה אני לאי הבהירות שנגלתה באשר למועד בו ארע האירוע לאשורו. שכן מעדותה של מ, עלה כי ארע כשלושה חודשים טרם האירועים נשוא האישום הראשון וכך טענה גם בפני אמנון. בעוד שמעדותה של ר, לה דיווחה מ לראשונה על האירוע, עלה כי אירע ביום האתמול. עם זאת עלה בנוסף כי מ שוחחה עם ר, גם אודות מקרה הנוגע למטופלת אחרת ומועד האירוע הנוגע לר.ס. לא היה זכור לר לאשורו. כמו כן, בנסיבות בהן כיום עומדת מ על גרסתה כי האירוע לא ארע יום קודם לכן, אלא שלושה חודשים, גרסה המציגה אותה באור שלילי יותר, לרבות בהיבט של הפרת חובתה לדווח, פרק זמן כה ממושך, לבטח אין לקבוע, כי מניע העלילה, עומד בבסיסה.

לא נעלם מעיני כי בניגוד לטענתה בבית המשפט כי הנאשם היכה את ר.ס. מכה אחת בלבד, טענה בפני אמנון שהמדובר היה במספר מכות. ואולם, גם בעניין זה, שינוי הגרסה פועל דווקא לטובת הנאשם ועל כן לא יהא בו כשלעצמו כדי לפגום במידת האמון שניתנה למכלול גרסתה.

אף ערה אני לשוני בין גרסתה של מ בבית המשפט כי הדם זלג מאפה של ר.ס., בעוד שמעדותם של אמנון ור עלה כי טענה בפניהם שהדם זלג מפיה של ר.ס. ואולם בשים לב לסמיכות מיקום שני האיברים וטענתה העקבית של מ, על פי כל אחת מהגרסאות, כי ר.ס. נחבלה בפניה, לא יהא בכך כדי לחתור תחת כלל מהימנותה.

עם זאת, נוכח האמור והקושי לקבוע לאשורו את מיקום החבלה שנגרמה לר.ס., לא יורשע הנאשם בגרימתה.

סוף דבר

46. באשר לאישום הראשון הוכח מעבר לכל ספק סביר כי ביום 21.7.13 במעון, אחז הנאשם במגבת והיכה באמצעותה את ר.ס. פעמים רבות, בפניה ובצווארה. כמו כן כי בהמשך זחלה ר.ס. והגישה לנאשם מפתחות. הלה משך את ידה והרים את ידו על מנת להלום בה בעורפה.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם לר.ס. חתך שטחי בגבה השמאלית והיא נזקקה לטיפול רפואי של חטיו והדבקה.

אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת חסר ישע, לפי סעיף 368ב (א) סיפא לחוק.



47. באשר לאישום השני הוכח מעבר לכל ספק סביר כי טרם המועד הרלוונטי לאישום הראשון, היכה הנאשם את ר.ס. בפניה, בתגובה לכך שהשתוללה.

מצאתי שלא להרשיע את הנאשם בגרימת החבלה ועל כן יזוכה מחמת הספק מביצוע העבירה הכוללת רכיב זה ויורשע בביצוע עבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק.

ניתנה היום 21/04/2015